

НА ДЪТЕТО

Дѣтенце малко, съ погледъ лазуренъ,
Ти нѣмашъ грижи въ тия години,
Ти едвамъ встѣпяшъ въ живота буренъ,
Всичко се тебе весело чини.

Щастливо, близо при майка драга,
Ти само съ пѣсни лѣгашъ и ставашъ,
Ти гледашъ всичко съ усмивка блага,
Всичко, но нищо не разумявашъ.

По твоятъ лице радостъта блѣска,
По твоятъ бузи смѣхътъ играе,
Твоего сърце ядъ го не стрѣска,
То не въздиша, то не желае.

Малко си още, малко, невинно;
Гледай на майка, гледай небето,
Смѣй се, пѣй, викай, играй безчинно,
Доръ не си още на пѣть въ морето...

.....
1880 г.

ЕСЕНЬ

Днеска излѣзохъ вѣнъ на полето,
Пакъ се засмѣла блѣдната есенъ,
Пакъ е лазурно, свѣтло небето,
Само въздуха — безъ птича пѣсенъ.

Само дървята — голи безъ шума,
А въ трѣви нѣма миличко цвѣте;
Едното слънце, като за глума,
Съ пролѣтна сладостъ надъ земя свѣти.

Па ѝ говори: „Вижъ, азъ те грѣя
Съ мойтѣ най-нѣжни лучи небесни,
Сила и младостъ щедро ти лѣя...
Дѣ твойтѣ рози? Дѣ твойтѣ пѣсни?“

— Охъ, цвѣтя, пѣсни (шѣпне тя тамо),
Не ми се мислятъ — вечъ иде зима...
Топличко искамъ, топличко само,
По-длъжко врѣме, слънце, топли ме!

1888 г.